

[Lønger]

bygger på nogle ganske udmærkede principper, som vi også godt kan tilslutte os, og på den anden side synes vi, det er lidt selvmodsigende at nedsætte et udvalg, der på forhånd næsten får facit serveret. Det er især i modstrid med forslaget egne intentioner, som jo bygger på uddelegering af flere beslutninger, at facit så at sige serveres fra oven; det er ikke de bedste forudsætninger for en aktiv deltagelse i beslutningsprocessen, at det foregår på den måde.

For at råde lidt bod på det problem vil vi foreslå, at SFs forslag – eller for den sags skyld et hvilket som helst andet forslag, der måtte lægges til grund for en ændring af strukturen i Københavnsområdet – forsynes med en indledende høringsfase efter samme principper som f.eks. en § 6-redegørelse efter kommuneplanen og også med en senere høringsfase efter samme principper som f.eks. det endelige kommuneplanforslag.

Det er meget vigtigt for os, at befolkningen inddrages i denne proces. Det er en forudsætning for dens medvirken, og jeg synes egentlig, det er et sundhedstegn, at folketingets politikere ikke bare uden videre skal regne med, at folk hopper på alt, hvad vi finder på.

Noget andet er så, som jeg sagde, at der også er megen fornuft i SFs forslag. Københavns kommune må opdeles i flere mindre kommuner. Dragør og Tårnby må inddrages i overvejelserne, fordi de nu ligger dér temmelig umotiveret helt uden på kanten af Amager og alligevel tilhørende Københavns amtskommune uden nogen egentlig tilknytning til den amtskommune, som de tilhører. Vi må også sige, at den sædvanlige model med byrdefordelingen mellem en primærkommune og en amtskommune ikke bare uden videre kan overføres på Københavnsområdet; der må være en særlig ordning, og opgavefordelingen må også finde sted lidt traditionelt.

Jeg tror bare ikke på, at dette eller andre rene opdelingsforslag fjerner behovet for egentlige kvarterråd og egentlig øget lokal kompetence på det helt nære plan; det må under alle omstændigheder komme oveni. Hvad overskueligheden angår, er der nok ikke så stor forskel på, om en kommune har 500.000 eller 100.000 indbyggere.

Jeg synes, at SFs retningslinjer for opdelingen i forskellige enheder er ganske fortrinlige. Efter forslaget skal afgrænsningerne ske

med udgangspunkt i fælles særpræg eller traditionel samhørighed og f.eks. ved hovedfærdselsårer, større erhvervsområder eller større rekreative områder. Det er principper, som vi kan tilslutte os.

Det, der er problemet for Københavns kommune, sættes i relief af, at kommunen har et budget på 30 mia kr., knap en halv million indbyggere og 55 fritidspolitikere som besluttende myndighed. Hver borgerrepræsentant har med andre ord i gennemsnit 8.700 københavnere og 545 mill. kr. at tage vare på, og det siger sig selv, at der ikke bliver nogen kontakt til befolkningen eller nogen økonomisk kontrol ud af den struktur, ja, noget folkestyre kan man vel dårlig nok tale om – det er menneskeligt umuligt. Derfor bliver Københavns kommune også til et rent slaraffenland for bureaukrater og politiske magtbegærere.

Mindre enheder vil give en bedre kontrol med økonomien, både lokalpolitikernes kontrol og andre borgeres kontrol, og en nyordning må også føre til, at princippet om direkte valg bliver indført overalt, også i Københavnsområdet, det vil sige, at hovedstadsrådet for vores skyld gerne må gå over i historien som en misforståelse. De overordnede funktioner skal efter vores mening varetages af et organ, hvis medlemmer kan komme på valg i hele det område, de repræsenterer.

Vi vil gerne være med til at diskutere på SFs grundlag, selv om vi, som jeg har givet udtryk for her, har nogle andre synspunkter på en række områder. Eksempelvis mener vi, man kan begrænse antallet af kommuner til f.eks. 9, hvor SF foreslår 16; det skal ikke skille os ad, for det er graden af yderligere decentralisering, der alligevel er afgørende for, om strukturen fungerer.

Jeg vil særlig understrege, at det antal kommuner, der bliver inden for den nuværende Københavns kommune, må kunne regne med økonomisk støtte udefra. Tag f.eks. en størrelse, som efter forslaget kunne komme til at hedde Vesterbro kommune; den vil have massive udgifter og et katastrofalt ringe indkomstgrundlag. Den kommune – bare for at nævne ét eksempel – skal kunne regne med enten statsstøtte eller støtte fra en række af de omegnskommuner, der står som eksporter af problemer og importør af mennesker med høje indtægter uden selv at være villige til at opføre f.eks. almennyttige boli-